

LBRIS

We know
books

VICTORIA FOX

FANTOMELE
TRECUTULUI

CAPITOLUL 1

Londra În urmă cu o lună

Se spune că nu mai poți iubi niciodată ca prima oară. Poate pentru că inima se modifică și nu mai poate reveni la forma inițială. Poate că sentimentele sunt exacerbate din cauza senzației de nou. Sau poate că este de vină sufletul, care odată ce îmbătrânim devine mai înțelept și-și dă seama că nu merită să ne asumăm riscuri. Învață cum să se protejeze.

Sunt la metrou și, în timp ce-mi croiesc drum printre navetiști care merg cu nasul în telefon, printre turiști care-și verifică harta și care nu reușesc să treacă de turnichete și printre îndrăgostiți care se sărută pe scările rulante, mă gândesc că există și o consolare: faptul că orice s-ar întâmpla, oriunde aș ajunge, nu voi mai trece niciodată prin ce am trecut. În cele din urmă ieșim la suprafață, ca o turmă de oi, unul din spatele celuilalt. Afară, ceața și zumzetul orașului se amestecă cu luminile și culorile specifice. Trec pe lângă un grup de fete care se pregătesc să iasă în oraș. Cred că sunt de vârsta mea, presupun că peste 20 de ani, dar mă uit la ele și-mi dau seama cât

de mare este diferența dintre noi. Privindu-le, îmi aduc aminte că am fost și eu așa cândva, frivolă, lipsită de griji, naivă. Pe atunci credeam că nimic nu mă poate doborî. Viața mea era ca a oricărei tinere la început de drum. Făcusem și eu greșeli, dar niciuna la fel de gravă precum păcatul pe care-l comiseseam acum.

Ce îmi place cel mai mult în Londra este anonimatul. Atâția oameni, atâtea vieți! Este o ironie faptul că eu m-am mutat aici pentru a mă face remarcată, pentru a deveni cineva. Cu toate acestea, îmi va lipsi anonimatul, după ce oamenii vor afla ce am făcut. Îl voi privi ca pe un dar de preț, pe care nu-l voi putea recupera, odată pierdut.

Mă urc în autobuz și mă uit pe fereastră cum se lasă întunericul rapid pe străzi. Pe scaunul din față, un băiat cu ochelari citește ziarul *Metro*, care titrează: CRIMINAL REȚINUT DE POLIȚIE: POLIȚIȘTII L-AU PRINS PE CRIMINALUL CARE-ȘI ASCUNDEA VICTIMELE ÎN PORTBAGAJ. Mă cutremur. Oare într-o zi voi ajunge și eu pe prima pagină? Ce vor scrie despre mine? Îmi văd numele, Lucy Whittaker, scris cu acele litere cursive, rotunde, cu care atunci când eram mică îmi semnam temele, scrisorile de mulțumire, felicitările pe care le scriam prietenilor, apoi scrisorile către angajatori, devenind odios și amenințător, un nume care șoca. Oamenii pe care i-am cunoscut odată vor spune: „Nu e *acea* Lucy Whittaker? Dar ea e atât de liniștită, mult prea timidă, ea nu ar face una ca asta...”

Dar am făcut, cred. Chiar am făcut așa ceva.

Autobuzul oprește în stația mea, iar eu pășesc în noapte, înfășurându-mi haina mai strâns în jurul trupului, în timp ce vântul bate din ce în ce mai tare. Merg cu capul plecat, ținând cutia de plastic sub braț.

Aud soneria de la telefon. Pentru un moment cred că e el și mă disprețuiesc pentru rapiditatea cu care bag mâna tremurândă în

buzunar și pentru dezamăgirea pe care o simt când văd că nu e el, ci Bill, colega mea de apartament. O cheamă Belinda, de fapt, dar nu i-a plăcut niciodată numele ăsta.

Când ajungi acasă? Am vin J Xxx

Aproape am ajuns, așa că nu are rost să-i mai răspund. Îmi încetinesc mersul. Ca de fiecare dată când deschid mesageria, privirea îmi este atrasă de numele lui, de nenumăratele noastre mesaje care ne țineau treji toată noaptea, mesaje prin care flirtam. Îmi aduc aminte de acea exuberanță, de felul în care inima îmi tresărea în piept de fericire, atunci când la ora 2.00 dimineața ecranul telefonului se lumina și apărea numele lui. Ar trebui să șterg toate mesajele, dar nu pot. E ca și cum aș șterge orice dovadă a faptului că povestea noastră chiar a existat. Că, înainte de a fi rău, a fost bine. A fost bine, înainte. Chiar a fost bine. Ce s-a întâmplat apoi... ei bine, a existat un motiv.

Nu fi cretină. Nu există niciun motiv. Nimic nu justifică ce ai făcut.

Și evident că el nu mă mai caută. Nu mă va mai căuta niciodată. Se terminase.

Cotesc la dreapta și intru pe strada noastră. Deschid ușa de la intrare și observ că Bill încă nu reușise să sorteze corespondența, așa că mă aplec și adun plicurile împrăștiate pe podea, apoi le sortez în funcție de apartament și le iau cu mine pe cele care ne aparțin. Am observat că Bill nu a reușit încă să înțeleagă ce înseamnă să împarți casa cu cineva, de exemplu, că trebuie să înlocuiască rola de hârtie igienică sau să ducă gunoiul, din când în când. Dar nu mă deranjează. Ea este prietena mea cea mai bună, de când mă știu. A fost cu mine mereu și încă este alături de mine, chiar și acum, singura care cunoaște adevărul teribil și care nu m-a abandonat când ar fi avut motiv s-o facă. De aceea nu mă supăr pe ea din cauza gunoiului.

– Cum a fost?

Mă aștepta cu vinul turnat în pahare, cu televizorul pornit pe un canal care difuza în reluare un spectacol de talente. Când ridic din umeri, ea dă sonorul mai încet.

– Așa cum mă așteptam să fie, spun eu așezând cutia pe podea.

Mă gândesc, așa cum am făcut și la birou, la cum poți să comprimi cinci ani într-o cutie umplută în cinci minute. Câteva carnețele, calendarul meu de birou, un magnet de frigider în formă de sticlă de *sangria*, pe care-l promisem de la un client din Portugalia.

– Fără mare pompă?

Bill mă strânge în brațe, ușor. Îmi dau lacrimile și încep să clipească pentru a le îndepărta.

– Este doar vina ta, a țipat Natasha după mine, în timp ce eu nu știam cum să ies mai repede din birourile firmei Calloway & Cooper, încercând să ignor privirile insistente care mă urmăreau, fascinate și terificate, ca privirile trecătorilor care asistă la un accident.

Natasha mi-a copt-o din prima zi. Care este teoria mea? Este îndrăgostită de el. În calitate de director comercial, toată lumea o vedea ca pe mâna lui dreaptă. Dar apoi am apărut eu în peisaj, devenind asistenta lui personală și surclasând-o. Știu că a încercat să aducă pe altcineva în locul meu, pentru că mi-a spus Holly de la contabilitate. Doar că, până la urmă, nu Natasha a avut câștig de cauză, ci eu. Și cred că nu a putut suporta faptul că, spre sfârșit, înainte ca totul să se ducă de râpă, părea că sentimentele erau reciproce și el mă iubea. Dar apoi totul a luat-o razna și Natasha a fost extrem de încântată să mă vadă plecând. Știu că nu-i venea să creadă cât de norocoasă era.

Încerc să râd, dar nu reușesc.

– Fără pompă, încuviințez eu, luând paharul de vin și dându-l peste cap.

Bill îmi mai toarnă unul. Vreau să fumez o țigară, dar încerc să mă las.

Ce moment perfect ți-ai ales să te lași de fumat, Lucy, mă gândesc. Cui îi mai pasă acum, dacă trăiești sau dai colțul?

Dramatizez și mă enervez că mă comport așa. Mă concentrez în schimb pe alcool. Dacă voi continua să beau, îmi voi amorti durerea și astfel nu voi mai simți nimic. Nu-i voi mai simți atingerea pe obraji, nu-i voi mai simți sărutările pe gură, pe gât...

– Haide, îmi spune Bill, zâmbindu-mi nesigură. S-a terminat.

– Oare?

– Nu va trebui să mai dai ochii cu oamenii ăia. Nu va trebui să-l mai vezi niciodată *pe el*.

Bill nu înțelege un lucru și eu nu știu cum să-i explic că *trebuie* să-l revăd. Chiar și acum, după tot ce se întâmplase, când ar fi trebuit să-mi doresc să fug cât mai departe de el, sunt la fel de dependentă de el ca în prima zi. Cuvântul „deplasat“ nu exprimă suficient de bine cât de deplasate îmi sunt sentimentele. Am citit că înmormântarea avusese loc în acea dimineață, într-un cimitir allat la sud de râu, și nu pot să mă gândesc la altceva în afară de el, stând acolo împietrit de durere, cu ochii lui frumoși, cenușii, ațintiți în pământ, în ploaia rece care-i biciuiește umerii și-i udă haina, o haină în care mi-am încălzit mâinile într-o noapte rece, când am fost în Tower Bridge, iar el mi-a sărutat vârful nasului. Tânjesc să-l cuprind în brațe, să-i spun cât de rău îmi pare și cât de dor îmi este de el. Ar trebui să mă simt vinovată, să-mi fie rușine de ce am făcut, să mă simt dizgrațioasă, și mă simt așa, în fiecare zi, dar, în același timp, nu pot uita cât de puternici am fost împreună. În lumea noastră nu exista confuzie, haos sau tristețe.

– ... Ai putea să te gândești la asta, dacă vrei, dacă asta este ceea ce-ți dorești.

Bill mă privește blând, așteptând din partea mea un răspuns.

– Scuză-mă, ce ai spus? Eram cu gândul în altă parte.

– Iubitul surorii lui Freddy, îmi spune ea, probabil pentru a doua oară. Abia s-a întors din Italia. Îți amintești de acel curs la care s-a înscris în Florența?

Bill mă pune la curent și încuviințez, chiar dacă nu-mi aduc aminte de așa ceva. (Ultimele 12 luni au trecut ca prin vis. Nu-mi aduc aminte nici măcar cine este Freddy. Oare vreun coleg al lui Bill?)

– Cât a stat acolo, continuă ea, s-a împrietenit cu o fată care face menajul într-o locuință. Mă rog, am spus locuință, dar e mai degrabă un conac. Freddy mi-a spus că e ditamai casa și că acolo locuiește o celebritate, dar că prietena asta a lui nu a făcut niciodată cunoștință cu ea și că oricum femeia este o singuratică și nu iese niciodată.

Bill se aruncă pe canapea.

– Sună fascinant, nu-i așa? Hai să scriem o carte despre asta.

Vede ceva după o pernă și se întinde.

– Hei, am găsit o monedă! exclamă ea fericită.

Eu mă încrunt.

– Și ce are asta de a face cu mine?

Bill își încrucișează picioarele, apoi spune:

– Fata a fost dată afară și caută pe cineva care să vină în locul ei.

Se pare că sunt extrem de secretoși și că nu dau anunț la ziar. Sigur, femeia pare puțin ciudată, dar cât de greu poate să fie? Trebuie să ștergi praful, să cureți podeaua...

Se strâmbă și mă întreb dacă știe că să ai grijă de o casă nu are nimic de-a face cu ce a văzut ea în Cenușăreasa.

– Și apoi poți sta la soare toată ziua cu vreun italian sexy pe care-l cunoști în oraș. M-aș duce eu, dacă nu ar trebui să mă duc luni la muncă.

Precaută, o întreb:

– Ce sugerezi?

– Lucy, gândește-te puțin, îmi spune ea cu o voce blândă. De când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, ai încercat din răspuțeri să evadezi. Îmi spui mereu că nu mai poți rămâne aici. Uite, îmi spune ea ridicându-se în picioare. Vreau să-ți arăt ceva.

Mă târăște în hol, la oglindă.

– Spune-mi ce vezi. Fii sinceră!

Nu mă ajută faptul că pe perete sunt agățate poze din vremurile demult apuse, din serile în care ieșeam cu Bill în oraș, din vacanțele cu prietenii. Fotografia de când am făcut bungee jumping, în ziua în care am împlinit 25 de ani, după ce am plecat în cele din urmă de acasă și am început să-mi clădesc un viitor. De atunci parcă totul s-a schimbat. Evenimentul acela a schimbat totul. E ca și cum ar fi tras o linie, delimitând anii dinainte de el de zilele pline de singurătate de după el, zile care s-au transformat în săptămâni. Pe atunci eram o altă fată, sclipitoare, plină de speranță, norocoasă, plină de viață. Și acum ce văd când mă uit în oglindă? O durere profundă în privire. Sunt palidă după atâtea nopți nedormite pe care le-am petrecut gândindu-mă, punându-mi întrebări, întorcând pe toate părțile toată povestea și întrebându-mă ce ar fi fost dacă... Am obrații supti și tristețe pe față, în special tristețe.

– Nu vreau să fac asta, îi spun, ferindu-mi privirea.

– Lucy, asta nu ești tu. Tu nu ești așa.

– Cum te aștepti să fiu? întreb întorcându-mă brusc cu fața spre ea.

Nu vreau să ne certăm, dar nu mă pot stăpâni. Simt nevoia să țip la cineva, pentru că m-am săturat să-mi vărs nervii pe mine.

– Astăzi a fost înmormântată. Știai asta? Și ar trebui să las trecutul în urmă, să uit de dezastrul pe care l-am provocat, să-mi iau tâlpășița și să plec în Italia, în vacanță?

– Nu este vorba de o vacanță, spune Bill. Este vorba de o slujbă. Și, dacă e să fim cinstite, chiar ai nevoie de o slujbă.

– Mă descurc eu.

– Și cum rămâne cu presa?

Cu asta mi-a închis gura.

– Ce o să faci când o să te sune încontinuu sau când o să dea buzna la ușa ta și o să-ți fie frică să mai ieși pe stradă? Crezi că el te va apăra? Lucy, lui nu-i pasă. Nu dă doi bani pe tine. Te va învinovăți pentru tot și tu n-o să ieși deloc bine din povestea asta.

– Nu vorbi așa despre el.

– Prea bine, n-o voi face. Îmi știi părerea. Ideea e că asta e șansa ta. Pe bune, a picat la țanc! Poți pleca și te poți întoarce când apele se vor mai liniști.

– Cum să se liniștească apele?

– Până la urmă, lumea va uita. Așa se întâmplă mereu.

Pufnesc, dar stau cu spatele la ea, așa că nu poate să-mi vadă fața.

– Ce altă opțiune ai? mă întrebă ea.

Mă gândesc la alternative. Confruntarea cu lumea, cu familia, numele meu peste tot prin ziare, declarații scoase din context care mă fac să par cine nu sunt.

Oare atunci el va ieși să spună ceva? Oare îmi va întinde o mână de ajutor? Cuvintele lui Bill mă ustură. „Nu-i pasă. Nu dă doi bani pe tine.“

Întrebarea ei rămâne fără răspuns. Tot ce reușesc să fac este să mă întorc cu fața spre ea. Simt că m-am eliberat de toată furia.

– Îmi pare rău, îi spun, iar ea clatină din cap, ca și cum nu are nicio importanță.

– Eu doar...

Mă simt de parcă am în mine o fântână care se tot umple și amenință să dea pe dinafară, iar când deschid gura să vorbesc, vocea parcă nu-i a mea.

– Pur și simplu nu mai fac față.

– Știu, spune ea, îmbrățișându-mă. Dar promite-mi că te vei gândi la această variantă, bine?

Și asta fac când mă bag în pat. În timp ce zac în întuneric, prefăcându-mă că nu aștept să se aprindă ecranul telefonului, ascult zgomotul traficului de afară și în cele din urmă adorm pe la ora două. Pentru prima dată în ultimele luni, nu mai adorm cu el în gând. Pentru prima dată în tot acest timp, ultimul lucru la care mă gândesc înainte să adorm nu este el, ci o casă. O casă aflată undeva, pe un deal în Italia, înconjurată de chiparoși. La granița dintre vis și realitate, mă imaginez într-o grădină cu trandafiri. Ceva îmi atrage atenția. În penumbră întrezăresc o siluetă.

Ajung în dreptul unei fântâni cu apă liniștită și cristalină.

Îmi privesc reflexia în apa strânsă acolo.

Am nevoie de un moment pentru a-mi recunoaște trăsăturile. Pentru o clipă, am crezut că am văzut pe altcineva.

CAPITOLUL 2

Italia

Trei săptămâni mai târziu, trenul în care mă aflu se oprește în gara din Florența. Totul s-a întâmplat foarte repede. Așa e cel mai bine, îmi spune mereu Bill, pentru a-mi înfrâna pornirea eternă de a răsuci pe toate părțile o idee. Acasă, în Londra, abia dacă am avut timp să iau o decizie, să dau un scurt interviu cu proprietara casei, să-mi reinnoiesc pașaportul și să-mi sortez hârtiile, înainte ca Bill să-mi dea jos valiza de pe dulap și să mă bată la cap să-mi fac bagajul.

Cred că are dreptate. Dacă nu m-aș fi lăsat purtată de val, aș fi fost tentată să trag de timp, să renunț sau să-mi spun că nu-mi stă în fire să fac ceva atât de nebunesc. Apoi m-am întrebat ce s-a întâmplat. Ce a făcut Lucy Whittaker? Uitasem. Îmi pierdusem identitatea și nu aveam să o regăsesc stând degeaba în apartamentul din Camden, fără un loc de muncă și prinsă în trecut.

– Du-te! îmi spune Bill, ținându-mă de umeri când ne-am luat la revedere. Nu te gândi la ce lași aici. Fii fericită, Lucy! Uită. Bucură-te de frumusețile Italiei!

Prima impresie despre oraș nu este grozavă. În gara Santa Maria Novella atmosfera este înăbușitoare și este aglomerat. Când

mă aplec să cotrobăi prin bagaj, devin ținta unui val de priviri bănuitoare. Mi s-a desfăcut o sticlă de șampon în timpul zborului către Pisa și s-a vărsat printre haine. În timp ce încerc să mă dumiresc cum e cu orarul autobuzului care mă va duce în centru, un tip se izbește de mine, aproape să mă doboare.

– *Mi scusi, signora...*, se scuză el.

Câteva minute mai târziu îmi dau seama că din buzunarul de la spate al blugilor mi-au dispărut 50 de euro. Când autobuzul ajunge pe străzi pe care încep să le recunosc și văd cupola mândră de bronz a Domului, cu acele campanile decorative, cu marmura scânteind în nuanțe de roz și alb, uit pentru un moment de neplăcerile suferite și mă las acaparată de magia Florenței. Localnicii trec pe lângă noi cu mopedurile lor, împrăștiind praf pe piatra cubică, pizzeriile își deschid obloanele pentru masa de prânz, se pun fețe de masă cu carouri roși și albe pe mesele încinse de soarele arzător, în timp ce chelnerii fumează liniștiți, bucurându-se de puținul răgaz pe care-l mai au înainte de sosirea clienților. Turiștii se plimbă agale, cu pălăriile lor de soare, mâncând *gelato* roz din cornețele lor. Pe Via del Corso un câine bea apă dintr-un canal. Vorbisem să venim odată aici, el și cu mine. Îmi promisese că mă aduce aici, că vom închiria o barcă și vom naviga pe Arno, că vom mânca spaghetti și vom bea vin; că ne vom plimba pe lângă Uffizi, vom adormi după-amiaza în grădinile Boboli.

– Uită de Paris. Florența este cel mai romantic oraș din lume.

Autobuzul ajunge în stație și simt nevoia să mă mișc, să plec mai departe, de parcă distanța fizică mă ajută să alung amintirile, ca și cum l-aș abandona acolo, pe scaunul liber de lângă mine.

Trebuie să prind autobuzul care mă va duce în Fiesole. Abia aștept să ajung, să văd casa și să cunosc proprietarul, să-mi umplu orele cu muncă, cu lucruri care nu au legătură cu el sau cu viața mea de acasă. Tata a vrut să știe ce naiba voiam să fac în Italia.